

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Τήν Παρασκευήν, 14^η /27^η Σεπτεμβρίου 2013, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, συμφώνως πρὸς τὴν προσκυνηματικὴν καὶ τυπικὴν αὐτοῦ διάταξιν ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι ἡ ἐορτὴ τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὡς μνήμη τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρὸς μετὰ τὴν εὕρεσιν αὐτοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λόφου τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ μετὰ τὴν ἀποτελείωσιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἐν αὐτῷ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ, ὑψώθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου καὶ τῆς Ἀγίας Ἑλένης, ἵνα ἴδωσιν αὐτόν ὑψούμενον καὶ οἱ μακρόθεν προσελθόντες πολυάριθμοι εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Α' Παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀφ' Ἑσπέρας τῆς Πέμπτης ἀνεγνώσθη ἡ Θ' Ὥρα εἰς τὸν μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἀγιοταφитῶν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐγένετο ἡ ἐπίσημος κάθοδος, τῶν κωδῶνων κρουομένων, (ὡς φαίνεται εἰς τὸ στιγμιότυπον τὸ ἀφορῶν τὴν Παραμονὴν τῆς ἐορτῆς), διὰ τῆς Χριστιανικῆς Ὁδοῦ εἰς τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὑποδοχὴ τοῦ προεξάρχοντος τῆς τελετῆς Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου εἰς τὴν Ἀποκαθήλωσιν, τὸ θυμίαμα καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἡ προσκύνησις τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Συνοδικῶν εἰς τὸν Φρικτὸν Γολγοθᾶν, ἡ κροῦσις τῶν σημάτων καὶ τὸ θυμίαμα μετὰ μύρου ὑπὸ τῶν διακόνων ἀνά τὰ προσκυνήματα.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τὸν Προοιμιακὸν ἀπὸ τοῦ θρόνου, ὁ δὲ Πρωτοψάλτης τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτης Ἀριστόβουλος, οἱ βοηθοῦντες αὐτόν μαθηταί τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος καὶ μοναχός π. Ἰωσήφ Ἀγιορείτης, ἔψαλον τὰ Ἀνοιξαντάρια. Ἠκολούθησεν ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ μετὰ Μεγάλης Εἰσόδου καὶ Ἀρτοκλασίας.

Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλησαν τὰ Ἀπόστιχα, ἐλέχθη τὸ «νῦν ἀπολύεις» ἐψάλησαν τὰ Ἀπολυτίκια καὶ, τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἔλαβε χώραν ἡ ἄνοδος εἰς τὴν Ἀγιοταφитικὴν Ἀδελφότητα.

Β' Ἡ κυριώνυμος ἡμέρα τῆς ἐορτῆς.

Τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, κυριωνύμου ἡμέρας τῆς ἐορτῆς 14^η /27^η Σεπτεμβρίου 2013, τὴν 7.00 π.μ. ἐκκλησιαστικὴν ὥραν, ἔλαβε χώραν ἡ ἐπίσημη κάθοδος ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου εἰς τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν Ναὸν, προσεκύνησεν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀποκαθήλωσιν καὶ τὸν Πανάγιον Τάφον ὁ προεξάρχων τῆς τελετῆς Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, εἰσελθὼν εἰς τὸ Καθολικόν, ἠυλόγησε καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἔνθα καὶ προσῆλθον καὶ ἔλαβαν καιρὸν οἱ Ἱερεῖς καὶ ἐνεδύθησαν ὡς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ἀφ' οὗ ἐψάλη τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» καὶ τὸ «ἄνωθεν οἱ προφῆται».

Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη εἰς τὸ Καθολικόν ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ

Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καί τοῦ παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ξάνθης κ. Παντελεήμονος, Ἀγιοταφитῶν Ἱερέων καί παρεπιδημούντων Ἱερέων καί Πρεσβυτέρων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί ἱεροδιακόνων, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη, μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ πολλῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσίας, Κύπρου καί πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Τελεσθείσης καί ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας, ἤρξατο ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπό τοῦ σολέως τοῦ Καθολικοῦ διά τοῦ «Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν Ἀγίων...».

Ἐξελθοῦσα ἀπό τοῦ Καθολικοῦ ἡ λιτανεία, διῆλθε διά τῆς Ἀποκαθηλώσεως καί κατῆλθε, ἐν ᾗ ἐψάλλοντο αἱ Καταβασίαι, «Σταυρόν χαράξας Μωσῆς» καί τό «Σῶσον Κύριε τόν λαόν Σου» εἰς τόν τόπον τῆς ὑπό τῆς Ἀγίας Ἐλένης εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ὕψωσε τόν Τίμιον Σταυρόν κατά τήν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἵνα διά τούτων ἀγιασθῇ πᾶσα ἡ κτίσις.

Ἐκ τοῦ σπηλαίου τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ λιτανεία διῆλθε διά τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Λογγίνου καί τοῦ «Μή μου ἄπτου» καί περιήχθη τρίς περίξ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων κατά τά πρεσβεῖα αὐτῶν βασταζόντων τόν Τίμιον Σταυρόν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Ἐντεῦθεν διά τῆς Ἀποκαθηλώσεως καί τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀδάμ ἡ λιτανεία ἀνῆλθεν εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν, ἔνθα καί ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾗ ὑπέρ ἡμῶν ἐσταυρώθη ὁ Χριστός, ὑψώθη ἀπό τῆς Ἀγίας Τραπέζης τοῦ Γολγοθᾶ πρὸς τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ὁ Τίμιος Σταυρός ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου.

Μετά τήν Ὑψωσιν ἱερεῖς καί λαός ἔλαβον εὐλογίαν ἐκ τῶν βασιλικῶν, ἐφ' ᾧ ἐτέθη ὁ Τίμιος Σταυρός ἐπὶ τοῦ δίσκου καί κατῆλθον εἰς τό Ἱερόν Βῆμα.

Τῆς λιτανείας συμπληρωθείσης, ἔλαβε χώραν ἡ ἄνοδος, τῶν κωδῶνων κρουομένων, εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τοὺς προσελθόντας διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ, ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Σταυρὸς ὑποῦται σήμερον, καὶ κόσμος ἀγιάζεται· ὁ γὰρ Πατρὶ συνεδρεῦν, καὶ Πνεύματι τῷ Ἀγίῳ, ἐν τούτῳ χειρὰς ἀπλώσας, τὸν κόσμον ὅλον εἵλκυσας, πρὸς σὴν Χριστὲ ἐπίγνωσιν· τοὺς οὖν εἰς σὲ πεποιθότας, θείας ἀξίωσον δόξης», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ καί εὐσεβεῖς Χριστιανοί,

ἡ ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τελεσθεῖσα σήμερον θεία Λειτουργία ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ πρᾶξιν μαρτυρίας τῆς πίστεως καί τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί δὴ τῆς ἐν αὐτῷ διακονούσης Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Ἡ πρᾶξις δέ τῆς μαρτυρίας αὐτῆς ἀφορᾷ εἰς δύο τινά:

Πρῶτον, εἰς τό γεγονός τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγει ὁ μελωδός, «τάς χεῖρας ἀπλώσας Αὐτοῦ, τόν κόσμον εἵλκυσε πρὸς τὴν Αὐτοῦ ἐπίγνωσιν». Εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ, ἐλκυσθεῖς διὰ τοῦ Σταυροῦ ὁ Θεῖος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν αὐτοῦ: «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ», (Γαλ. 6,14). Καί ἀναλυτικώτερον: μὴ γένοιτο ποτέ ἐγὼ νὰ καυχῶμαι διὰ τίποτε ἄλλο παρά διὰ τό ὅτι δι' ἐμέ ἔλαβε δούλου μορφὴν καί ἐσταυρώθη διὰ τὴν σωτηρίαν μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνον καύχημά μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος διὰ τῆς πίστεως δέ εἰς τόν θάνατον αὐτόν ἔχει νεκρωθῆ καί ἔχει χάσει τὴν δύναμίν του ὡς πρὸς ἐμέ ὁ κόσμος, ἀλλὰ καί ἐγὼ ἔχω νεκρωθῆ ὡς πρὸς τόν κόσμον.

Δεύτερον, ἀφορᾷ εἰς τὴν διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἀποκαταλλαγὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ ἠυδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος κατοικῆσαι καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν, εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Κολ. 1,20) . Καί ἀναλυτικώτερον: καὶ δι' αὐτοῦ ὁ Θεός εὐηρεστήθη νὰ συνδιαλλάξη καί νὰ συμφιλιώσῃ ὅλα πρὸς τόν ἑαυτόν καί εἰρήνευσε μέ τό αἶμα καί τὴν θυσίαν τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου εἴτε τοὺς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους μέ τόν Θεόν καί μεταξὺ τους εἴτε τοὺς ἐν οὐρανοῖς ἀγγέλους, τοὺς ὁποίους ἐσυμφιλίωσε μέ ὅλους ἐμᾶς.

Ὁ Τίμιος τοῦ Χριστοῦ Σταυρός, ἀγαπητοί μου, ἐμπεριέχει τό ἀπὸ τῶν αἰώνων ἀποκεκρυμμένον ἐν τῷ Θεῷ μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τέλειος ὢν Θεός ἐφύτευσε τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, (Γενέσ. 2,9). Ὁ ἴδιος μετὰ τὴν ἐκ τῆς Παρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας ἐνανθρώπησίν Του, τέλειος ὢν ἄνθρωπος, ἐφύτευσε ἐν μέσῳ τῆς γῆς, (Ψαλμ. 73,12), καί τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τό ὁποῖον ἐπότισε μέ τό αἶμα καί ὕδωρ, τό ἐξελθόν ἐκ τῆς νυγείσης πλευρᾶς Αὐτοῦ, (Ἰωάν. 19,34). Καί τοιουτοτρόπως τό κατέστησε ζωηφόρον, δηλονότι πηγὴν ζωῆς αἰωνίου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τόν ὁποῖον σήμερον μετὰ τῆς Ἀγίας καί ἰσαποστόλου Ἑλένης καί τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μακαρίου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ὑψώνομεν ἐορτίως φυσικῶς καί πνευματικῶς, προσκυνοῦμεν Αὐτόν Τοῦτον τόν Χριστόν, «ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθάρσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων», (Τιτ. 2,14).

Τόν Πανάγιον Σταυρόν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τιμῶντες καί ἡμεῖς σήμερον ὡς πηγὴν ἁγιάσματος καί αἵτιον τῆς τῶν ἀνθρώπων θεώσεως μετὰ τοῦ μελωδοῦ εἴπωμεν: «Υψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ, συνανύψωσας, τοῦ Ἀδάμ τὴν ἔκπτωτον φύσιν ἄπασαν· διό ὑποῦντες τόν ἄχραντον Σταυρόν σου φιλάνθρωπε τὴν ἐξ ὕψους σου ἰσχύν, ἐξαίτουμέν κραυγάζοντες· Σῶσον Ὑψιστε, ὡς Θεός ἐλεήμων τοὺς τιμῶντας, τὴν σεπτὴν τε καί φωσφόρον, τοῦ σοῦ Σταυροῦ Θεῖαν ὕψωσιν» καὶ δώρισαι τῷ κόσμῳ καὶ τῇ περιοχῇ ἡμῶν τὴν εἰρήνην Σου, Ἀμήν.

καὶ ἀραβιστί διὰ στόματος τοῦ π. Χαραλάμπους ὡς ἔπεται, ἴδε ἠλεκτρονικόν

σύνδεσμον: <https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/09/21/2722>

μεθ' ἣν ἀπεδόθη Αὐτῷ ὁ ἀσπασμός τῶν Ἀρχιερέων καί ὁ ἀσπασμός τῆς χειρός Αὐτοῦ
ὑπό τῶν ἱερέων καί τῶν προσελθόντων πολλῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/XaKZx2ex2QE>

